

фінансової системи, відсутністю ефективного захисту прав споживачів, низькою фінансовою грамотністю, низькою платоспроможністю населення, недобросовісною поведінкою страховиків і недостатньою підготовкою страхових посередників [4].

Висновки. Отже, розвиток системи недержавного пенсійного забезпечення в Україні передбачає кілька ключових напрямів. Зокрема, важливим є удосконалення фінансового ринку шляхом розширення доступних інструментів, збільшення диверсифікації інвестиційних портфелів та зростання прибутковості. Не менш значущим є підвищення фінансової грамотності населення, що сприятиме зростанню зацікавленості у недержавному пенсійному забезпеченні, збільшенню кількості його учасників та розширенню капіталу пенсійних фондів. До того ж необхідне запровадження чітких управлінських стандартів і ефективного регулювання, що дасть змогу знизити ризики та забезпечити стабільне функціонування недержавних пенсійних фондів. Ці напрямки сприятимуть зміцненню ролі недержавних пенсійних фондів у системі пенсійного забезпечення і забезпечать їх стабільність і надійність у майбутньому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Пасічник К. А. Розвиток ринку страхування життя в Україні: магістерська робота. Київ: Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського. 2024. С. 9.
2. Про страхування: Закон України від 01.01.2025 № 1909-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1909-20#Text> (дата звернення: 08.04.2024).
3. Коржак В. Б. Система пенсійного страхування в Україні: стан, перспективи розвитку. *Західноукраїнський національний університет*. Івано-Франківськ, 2023. С. 27.
4. Лелюк Н. Є., Морозов І. О. Місце страхових компаній в пенсійному забезпеченні населення України. XII Міжнародна науково-практична конференція «Фінансове та інформаційно-аналітичне забезпечення безпеки бізнесу в умовах воєнної економіки та повоєнного відновлення» (22–23 листопада 2023 р., м. Харків). С. 110–113.

Татарчук А. О.

здобувач третього рівня вищої освіти
ПВНЗ «Європейський університет»

ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ У КОНТЕКСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Вступ. У сучасних умовах динамічного розвитку та високої конкуренції стратегічне управління підприємством набуває особливого значення. Досягнення поставлених цілей та ефективність діяльності підприємств залежать від здатності керівництва адаптуватися до змін у зовнішньому середовищі, впроваджувати інноваційні підходи та ефективно використовувати наявні ресурси.

Мета роботи – дослідження цілей та ефективності діяльності у контексті стратегічного управління підприємством.

Основна частина. Для оцінки рівня реалізації стратегічних цілей та загальної ефективності діяльності підприємства доцільно використовувати систему ключових показників результативності. Вони дають змогу не лише кількісно визначити ступінь досягнення поставлених завдань, але й оперативно реагувати на виявлені відхилення, ухвалюючи обґрунтовані стратегічні управлінські рішення. У табл. 1 наведено відповідні індикатори, що відображають динаміку змін і дають змогу комплексно оцінити ефективність функціонування підприємства в коротко- та довгостроковій перспективі.

Таблиця 1 – Показники, які характеризують досягнення цілей та ефективність діяльності підприємства [1, с. 608]

Стратегічна мета	Показники результативності
Підвищення кваліфікації менеджерів зі збуту	Кількість співробітників, які підвищили кваліфікацію
Підвищення якості продукції	Зменшення відсотка браку
Підвищення якості сировинної бази	Відсоток неякісної сировини
Прискорення виробничого процесу	Строк виробничого циклу
Підвищення ефективності управління дебіторською заборгованістю	Тривалість обороту дебіторської заборгованості
Вихід на нові ринки збуту	Частка експорту в загальному обсязі реалізації
Підвищення популярності торгової марки	Наявність інформативного та привабливого офіційного сайту
Збільшення виручки від реалізації	Величина чистого доходу
Підвищення ефективності використання власного капіталу	Рентабельність власного капіталу

Показники, які відображають досягнення стратегічних цілей та ефективність діяльності підприємства, формують комплексну систему оцінювання результативності управлінських рішень і динаміки його розвитку.

Зокрема, підвищення кваліфікації менеджерів зі збуту можна оцінити за кількістю працівників, які пройшли професійне навчання або підвищили свою кваліфікацію. Це свідчить про прагнення підприємства до зростання компетентності персоналу, як засобу підвищення конкурентоспроможності. Покращення якості продукції вимірюється через зменшення відсотка бракованої продукції, що вказує на вдосконалення виробничих процесів і контроль якості. Одночасно якість сировинної бази оцінюється за часткою неякісної сировини, яка безпосередньо впливає на кінцеву якість продукції.

Для прискорення виробничого процесу використовується показник тривалості виробничого циклу; його скорочення свідчить про підвищення ефективності використання ресурсів і технологій. Управління дебіторською заборгованістю також є важливим аспектом, що впливає на фінансову стабільність підприємства.

У контексті виходу на нові ринки збуту важливим є показник частки експорту в загальному обсязі реалізації, який відображає рівень зовнішньоекономічної активності. Популярність торгової марки оцінюється через наявність

інформативного та привабливого офіційного сайта, що є суттєвим елементом сучасного маркетингового просування. Виручка від реалізації визначається за показником чистого доходу, який є основним індикатором фінансових результатів підприємства. Нарешті, ефективність використання власного капіталу вимірюється рівнем його рентабельності, що свідчить про здатність підприємства генерувати прибуток із наявних ресурсів.

Висновки. Отже, кожен показник має стратегічне значення і в сукупності дає змогу оцінити стан підприємства, виявити його сильні сторони та визначити пріоритетні напрями подальшого розвитку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Вовк В., Гаврильченко О. Стратегічна карта як складова маркетингової стратегії підприємства. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2024. № 5. С. 604–608.

Юрчишена Л. В.

канд. екон. наук, доцент,
завідувач кафедри фінансів і банківської справи
Донецького національного університету імені Василя Стуса

Криворучко А. С.

магістрант ОП «Фінанси, банківська справа та страхування»
Донецького національного університету імені Василя Стуса

ЦИФРОВІЗАЦІЯ ПОДАТКОВОГО АДМІНІСТРУВАННЯ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ ВИМІР

Вступ. У сучасному світі, де щодня визначаються нові напрями розвитку суспільства, одним із провідних трендів є цифровізація. Для України, яка перебуває в умовах війни, політичної та економічної нестабільності, особливої уваги набуває питання забезпечення стабільних податкових надходжень. У цьому контексті важливим є дослідження процесів цифровізації податкового адміністрування, які відкривають можливості для спрощення процедур оподаткування, підвищення довіри до податкової системи, що сприятиме стимулюванню економічного розвитку країни.

Метою роботи є обґрунтування теоретико-правових аспектів цифровізації податкового адміністрування з метою подальшого визначення шляхів його для удосконалення.

Основна частина. Пандемія коронавірусу, що розпочалась у 2019 р., та російсько-українська повномасштабна війна, яка триває уже понад 3 роки, продемонстрували важливість розвитку цифрових технологій в усіх сферах життя суспільства. Податкова система, як невід’ємний елемент суспільних процесів, також зазнала істотних змін завдяки тренду впровадження цифрових технологій.

З огляду на важливість стабільних податкових надходжень до державного бюджету, зокрема в часи війни, адже в більшості військові потреби країни закри-